

O postelných pochybnostiach

V jednom momente, ktorý som si zabudol zapamätať, niekde medzi dvadsiatym piatym a tridsiatym rokom života, som po prvý krát zacítil potrebu **po špecifickom každodennom rituály**. Tento rituál spadá do skupiny návykov, ktoré v období puberty pozorujeme u našich otcov, a nadobro ich preto znenávidíme. Už ľudia v strednom veku sa ich kŕčovito držia, ale nám sa zdajú smutne zmierení s mylnou predstavou, že je život iba súpiska dobre vyšliapaných chodníkov, ktoré sa neprehodnocujú. Môj premiérový dospelácky rituál pozostáva z nasledujúceho: každé popoludnie, po obede a práci sa zatiahnem do spálne bytu na Molerovej ulici, ktorý zdieľam s **Andjelom**, kde sa oddávam istému druhu strašidelného polospánku. **Vyvalený na boku** manželskej postele, rešpektujúci nepísané pravidlo Zvyku, nehybný som ako klada. Oči mám zatvorené, ani viečka ma neprehrádzajú chvením. Ale – nespím. Skrútený do seba, iba sa týram, predstierajúc neexistujúcemu auditóriu idylu popoludňajšieho spachtoša, dokým hlboko v sebe, úplne bdely, skutočne roztečiem v nerozhodnosti.

Aj keď **som nikdy neuspel porozumeniu** tej neúmyselnej a nepokojnej transcendentálnej meditácii v jej celku, venujem sa jej dostatočne dlho a systematicky a tak ju aj nosím so sebou bez chrčania. Hoci, určite by čestnejšie – a isto i zdravšie – bolo skutočne sa vyspať. Svedomie môjho otca bolo čisté. Každé popoludnie strašne chrápal, nebdajúc na odpor, ktorý som vysielal zo svojej izby, dúfajúc, v zúfalom šialenstve pätnásťročného, že by sa od silne vyžarujúcej nenávisti, mohol otec rozplynúť v sne. A o toľko rokov neskôr, zaneprázdnený nejednotou medzi Únavou a Vinou, nedokážem dokonca ani **zaspať, tak ako treba**. Žmúrim a snažím sa, ale – som pri vedomí pod tým závesom. Nepokojný v tých momentoch (keď sa navonok zdám úplne pokojný : zdanlivo podrobený osviežujúcemu snu) ma tak bolí tvár od vnútorného kŕču, že aj keby som chcel, ako experiment, vyčarovať úsmev, pol sveta by bolo, od líca k lícu, potreba prevrátiť.

Pokiaľ si dobre pamätám, októbrové večery **deväťsto deväťdesiat prvého**, boli nejaké **ljuspaste** a zelenožlté. Nad **Molerovom**, a to som si určite istý, sa niekoľko dní vznášal jeden podozrivý oblak. Vietor, pod oknom štvorposchodovky zo žltých tehál, roznášal vo víroch zosúšené lístie. Keď sú večery tak prašivé a keď vietor vonia temnotou prichádzajúcej jesene, ani amatérskemu popoludňajšiemu spachtošovi sa nechce vstávať. Každá činnosť akoby vtedy privoláva nešťastie, potom sa **strachuje o nevyhnutnosť umyť si** vlasy kvôli šampónu, ktorý ho bude určite štípať v očiach, **ustupuje pred** bolesťou hlavy, ktorá ho bude čakať **použitím fénu**, bojí sa taktiež sna, o ktorom už teraz vie, že bude zlý a vyčerpá ho, a ak si vezme telefón, aby zavolať blízkej osobe, nech sa nečuduje, ak ho **jednoduchý** prístroj **ovláadne**, alebo ak „priateľský“ hlas z druhej strany **elektrického vedenia** chladne odbije jeho, koktavo vyslovenú, potrebu interakcie bez blízkosti, tú bezočivú ponuku, že sa mu za lásku slovne **ospravedlní**, bez napred stanovenej ceny. A na oplátku ho vyžmýka. Do nezmyselnosti.

V tej dobe som , teda aspoň čo sa umenia poobedného „driemania“ týka, bol už ďaleko od amatéra a opäť – roztriasol som sa, premožený jedinečnou spiacou pochybnosťou. Vedel som, samozrejme, že nič z uvedeného nemôže byť príliš **prehnané** samo o sebe, ale – nedostávalo sa mi sily čeliť každodennosti. Nešťastie miluje nešťastie, premýšľal som, **prekvapí už jedno druhé a mňa neunesie**, keď sa ten príval prihrnie. Videl som seba, ako pred nastávajúcou katastrofou ostávam pokojný, podobne ako tur, ktorý sa sprostochveje pred súdom mäsiarskeho kladiva.

A aj keď sa Andjela ozve z obývačky, opakoval som si, nechám ju aby kričala. Nech ide o čokoľvek, neozvem sa. Jej hlas bude vibrovať pružinami postele, ale ja sa mu vzopriem zatvorenými očami. Potrebujem do konca utíšiť vinu, ktorá sa vymyká svojim definíciám – vinu kvôli telu, ktoré ma tak nešikovne obmedzuje – bude určite silnejšia od toho hlasu. Pretože vtedy, toho októbra 1991, tak ako vždy predtým aj potom, napokon, nijak som sa nevedel stotožniť so skutočnosťou, že sa to, čo som Ja, môže vyjadriť jednoduchým súčtom údajov zo zdravotnej karty, a že by toto telo, popri všetkých jeho limitoch a nedokonalostiach, bolo treba uznať za svoje. I keď, skrz nevýhodu lepšieho výberu, v ňom iba letargicky plávam, ako plod v plodovej vode.

Na rozdiel od telesnej schránky, s ktorou som mal odjakživa problém, tričko, v ktorom som toho októbra ležal, širilo skvostnú podstatu Trička. Nikdy ma, nakoľko ho poznám, nečakali prekvapenia, každý deň malo tie isté vlastnosti, ako i predtým; vyrobené presne tak, aby sa mi páčilo, kúpil som ho, aby ma dotváralo. Nebolo lacné, ale nie je ceny, ktorá by takú službu vedela nahradiť. A keď ho raz vyhodím obnosené – vedel som (a to je to, nad čím ja hlavne premýšľam, keď takto spím/nespím) – bude to akoby som vyhodil nevratnú verziu seba samého: veľká bodka na konci variabilnej kapitoly.